

Foredrag af Bruno Gröning, Plochingen, 4. december 1958

"Hvad betyder Kristi fødsel for Dem?"

Henvisning:

Denne oversættelse følger den nøjagtig afskrift af det juleforedrag, som Bruno Gröning den 4. december 1958 i Plochingen indtalte på lydbånd til alle foreningerne.

For at sikre kildens ægthed, blev der bevidst givet afkald på sproglig eller grammatisk korrektur i teksten.

De små tal, som står før hvert afsnit, henviser til de tilsvarende lydspor i foredrags-cd'en for at gøre det lettere at finde det pågældende sted.

Optagelser af Bruno Gröning med hans originale stemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Forord

Foredraget til julehøjtideligheden 1958, indtager i flere henseender en særstilling:

I november 1958 viste Bruno Gröning tegn på en alvorlig sygdom. Derfor lod han sig i slutningen af måneden undersøge på en specialklinik i Paris. Den behandlende læge stillede diagnosen mavekræft i fremskreden tilstand, og rådede til øjeblikkelig operation. Alligevel kørte Bruno Gröning igen tilbage til Tyskland, blandt andet for at forberede julehøjtideligheden for sine foreninger. Til forskel fra de tidligere år, var det dog ikke mere muligt for ham personligt at være til stede ved udvalgte højtideligheder. I stedet optog han sin juletale på lydbånd derhjemme, så det kunne blive afspillet ved julearrangementerne; i begyndelsen går han antydningvis ind på grunden til sin udeblivelse. Få dage efter rejste han igen til Paris, denne gang for at lade sig operere der. Der var dog absolut ingen udsigt til helbredelse. Den 26. januar 1959 døde Bruno Gröning i Paris.

Dermed udgør den foreliggende korte juletale det sidste officielle foredrag, som Bruno Gröning har holdt.

Foredrag af Bruno Gröning, Plochingen, 4. december 1958

"Hvad betyder Kristi fødsel for Dem?"

Første cd

1

Mine kære venner, De har netop hørt, både fra Deres Vennekredsleder og fra vores ven Erich Pelz, at jeg denne gang ikke kan komme til julehøjtideligheden, som jeg

har lovet. Desuden vil frøken Ludewig, som jeg har pålagt og også bedt om at sige noget til Dem herom.

Jeg er inderligt ked af, at jeg denne gang ikke, som jeg har lovet, personligt kan komme til stede ved julehøjtideligheden. Jeg ved, at De i første omgang vil være be-
drøvede og skuffede over det. Alene fordi De fra mig ikke er vant til, at jeg så kort tid i
forvejen må lade alle mine venner give afkald på min personlige tilstedeværelse. Der
er kun en eneste grund til det, som jeg af personlige grunde kun ganske kort vil anty-
de.

2

Det jeg antyder, kan De, kære venner, endnu fra begyndelsen af Deres fest høre fra
dette lydbånd, som frøken Ludewig har bragt med fra mig. Frøken Ludewig har fra
mig fået det hverv at lade alle mine venner, som dette år holder deres julehøjtidelig-
hed i foreningerne, høre det lydbånd, jeg har givet hende med. Fra dette lydbånd vil
De desuden høre, at jeg trods fraværet af min krop, fuldt og helt er til stede. Jeg be-
der Dem om, kære venner, at De vil undskylde mig for mit presserende forehavende i
denne tid. Det drejer sig om meget mere, end De blot kan ane i dag. Men det ville
dog føre for vidt at bringe det her på lydbåndet. Jeg tror, og har tillid til, at De, mine
kære venner, vil have den største og bedste forståelse herfor. Jeg mener at kunne
sige, at De snarere ville være glade for, at jeg ikke har glemt Dem, eller på nogen
måde har ladt Dem i stikken.

Min pligt er en meget større, end de fleste fra min vennekreds ikke engang har kun-
net ane i dag. Min største opmærksomhed er altid rettet mod at hjælpe dem, der har
meget brug for denne hjælp. Frem for alt, når der er fare for, også blot for et eneste
menneske, at hvis der ikke hurtigst muligt sker det, som skal ske, vil han, denne en-
kelte, være udleveret til det onde, og han ville så være forfalden og udleveret til syg-
dommen. Det onde kommer først og fremmest altid til mennesker, der er omgivet af
det onde. Og den onde gør målbevidst altid det, at han overøser den enkelte gode
med det onde, for derefter helt at kunne udlevere ham til det onde.

Hvem denne enkelte er, skal ikke ubetinget siges her på lydbåndet. For også denne
er kun kendt af en lille del af menneskene, og ukendt for de fleste. I dag er det den-
ne, i morgen en anden, i overmorgen kan det være dig. Og hvordan ville det være,
hvis du pludselig ville være blandt de ramte, og jeg ikke hørte dit råb, og ikke gjorde
det, jeg er her for at gøre. Hvad der dog må være bekendt for størstedelen af alle
vennekredsene: Min lære siger ikke kun et eller andet, men virkelig det, som menne-
sket skal gøre for sig selv, såvel som for sine medmennesker.

3

Kære venner, jeg tror, at jeg nu har sagt det tydeligt nok, og tror, at De vil vise forstå-
else og tilgive mig, at jeg ikke personligt er til stede.

Jeg ønsker Dem, som alle i Deres fællesskab, en righoldig, en god, af Gud velsignet julehøjtidelighed.

Elsk livet, Gud – Gud er overalt!

I den vidunderlige julesang "Stille Nacht, heilige Nacht", er alt det indeholdt, som jeg ikke har tænkt at bringe her på lydbåndet. Hvis det bliver mig muligt, vil jeg i januar måned selvfølgelig indhente den lille forsømmelse, at jeg ikke har kunnet holde mit løfte i fuldt omfang. Jeg er på ingen måde menneskelydig, og vil altid kun følge den, høre på den, jeg udelukkende føler mig forpligtet overfor. Gud er for os alle! Og hvad er vi uden ham? Jeg siger på overbevisende måde, et intet. Den, der ikke tror dette, kan heller ikke hjælpes. Jeg følger den, som alle, virkeligt alle mennesker, skal følge. Den jeg følger, er og bliver kun Gud.

Det er ikke nemt for mig at måtte meddele Dem alle, mine kære venner, at jeg har fået en opringning fra Paris om at komme til en mig meget godt bekendt læge og hjælper, og det har fået mig til at følge dette opkald. Fordi det her drejer sig om et menneske, som det for de fleste af alle mennesker er værd at hjælpe, da mange stadig har brug for ham. I samråd med denne læge har det vist sig, at jeg ubetinget hurtigst muligt igen må tilbage til Paris, for i dette tilfælde at bistå lægen, og give ham mulighed for, at det menneske, det drejer sig om her, også virkelig bliver hjulpet. Og denne kan bestemt kun blive hjulpet, når jeg stiller mig helt til hans disposition. Jeg siger ikke for meget. Når det menneske, som det drejer sig om her, er hjulpet, som det også bestemt vil være tilfældet, er mange mennesker for al fremtid, med og gennem ham, allerede hjulpet.

Da de nærmeste venner nu også kunne optage, eller allerede har optaget den tanke – hvad kun kan være farligt – som mennesker ellers er vant til at snakke, at når Gröning nu ikke er kommet til stede, er han flygtet, har forladt Tyskland, han er spærret inde, forført eller bortført eller lignende.

4

Mine kære venner, denne måde at tale på, må på forhånd udelukkes! Alt det rammer ikke plet, det svarer ikke til den rene sandhed. Jeg har i den foregående tid givet beviser nok på, at lige meget hvad der er blevet sagt om mig, har jeg ikke på nogen måde haft til hensigt til at lade mig nedværdige. Og jeg vil ikke tro, at der her i blot et eneste tilfælde vil ske, at nogen vil snakke, som de er vant til.

Det passer, og stemmer overens med den rene sandhed, at det jeg tidligere har anført, har fået mig til, uanset hvor ondt det gør mig, at tage afstand fra, som lovet, at deltage i julehøjtideligheden.

Derfor har jeg bedt frøken Ludewig om, som aftalt, at afspille det lydbånd jeg har indtalt, ved foreningens allerede fastlagte førjulefest, og desuden straks fra begyndelsen fjerne alle meningsløse formodninger. Jeg vil ikke tro, at der endnu er venner, som vil sige: "Denne gang vil han jo kun snyde sig fra noget", eller noget lignende.

Jeg tror i hvert fald, at festen vil forløbe lige så godt trods mit fravær, så enhver vil fyldes helt op ved denne. Selvfølgelig fastholder dette besøg i Paris mig ikke hele juletiden. Men, mine kære venner, hvilken af mine vennekredse skulle jeg så skyde til side? Ville i dette tilfælde ikke de venner, hos hvem jeg ikke kunne være ved denne førjulefest, sige: "Hvorfor kommer vores ven Bruno Gröning ikke til os, da han jo tilmed havde lovet sit besøg?"

Derfor beder jeg Dem alle, mine kære venner, om at have fuld forståelse for, at jeg nu, for at være retfærdig, i denne førjuletid må lade alle mine venner i Tyskland og i Østrig vente nogen tid. Er nødt til at lade dem vente! For jeg vil ikke forfordele eller begunstige nogen. Tilmed har jeg jo i den sidste tid ret ofte været hos Dem alle, mine kære venner, og hvis jeg kunne forsvare det overfor min samvittighed, ville jeg nu først igen komme til Dem alle, og vente noget længere med det andet. Derfor beder jeg om Deres fulde forståelse.

5

Nå, da De nu, mine kære venner, over lydbåndet af mig selv har hørt, at der foreligger en vigtig grund, som ikke gør det muligt for mig at komme til Dem, vil jeg nu tro, at De virkelig har en god forståelse for, at jeg ikke er til stede.

Jeg vil ikke kede Dem mere med det i dag. Men jeg tror, at De virkelig kan regne Dem til de heldigste, at jeg her kan betjene mig af dette tekniske mirakel, og over lydbåndet sige det, kan sige det til Dem, mine kære venner, som jeg sådan har på hjerte. Og frem for alt, hvad der dog er meget vigtigere end min personlige tilstedeværelse, at jeg kan gå ind på, hvad denne hellige fest, som stadig kommer os nærmere, betyder.

Jeg vil sige Dem en lille, men alligevel meget vigtig ting, så jeg beder Dem inderligt om at tage disse ord til Dem, så det får Dem til at handle, det vil sige, fra nu af virkelig at gå over til at gøre det, De skylder både Dem selv og Deres medmennesker.

Og for nu at give Dem endnu mere med på vejen, vil jeg lade Dem høre en grammofoonplade, som virkelig bebuder juletiden for alle mennesker. Selvfølgelig må De hvert år, hvor De kun én gang bliver mindet om Kristi fødsel, det De affærdiger med ordet jul, gang på gang tage det til Dem igen, tænke over det, tage salmebogen i hånden eller spille en grammofoonplade, eller lade et menneske, som behersker teksten til enhver af disse sange, der nøjagtigt kender teksten til denne sang, og i melodien tydeligt lader Dem forstå, hvad Kristi fødsel betyder for os, for menneskene, for hele menneskeheden.

Hør godt efter, og vær opmærksom på, hvad disse sange, sangen og musikken tilbyder Dem, hvad De bliver mindet om. For dagen i dag skal jo kun være en forberedelse til, at De også forstår at værdsætte den hellige fest, Kristusfesten. Og at De også ved, hvad det betyder for Dem, hvad det i det hele taget betyder for alle mennesker i vor tid. Og hvordan mennesket skulle være, så han ikke kun stiller sig tilfreds med at

sige: "Jeg tror jo, jeg gør det, jeg forstår at holde julen hellig, jeg forstår at værdsætte den".

Om og hvorvidt han gør det, mine kære venner, det kan De ikke overbevise mig om på anden måde, end sådan som jeg selv har overbevist mig om at mennesker fejrer denne fest. De fejrer den kun sådan, som de er vant til, uden at de virkelig er med i det med hele deres hjerte. Og der er mere eller mindre heller ikke den ringeste tro med i det, så mennesket forstår at tage alt det gode, det kristelige, det guddommelige til sit hjerte, og han har aldrig optaget tanken om at omsætte alt dette i handling for sig selv og sine medmennesker.

Mine kære venner, jeg har endnu meget, meget mere at sige. Og jeg vil sige Dem alt det, som jeg vil give Dem, det vil sige alt det vigtigste jeg har at sige, og give det videre her over lydbåndet. Skulle det ikke være tilstrækkeligt for Dem med én gang, så bed Deres ledelse om, at de vil spille det for Dem endnu engang, så De virkelig kan tage alt det gode, som De jo bestemt har brug for, til Deres hjerte. For man må selvfølgelig optage hvert ord i sig, man må nu engang tage det gode til sig, og netop mennesket har brug for det gode, det sande guddommelige. Men dette, mine kære venner, kommer jeg endnu til at tale om.

6

(klokkelyd)

Orgelmusik: "Stille Nacht, heilige Nacht!"

7

Orgelmusik: "O, du fröhliche"

Orgelmusik: "Vom Himmel hoch"

8

Orgelmusik: "Es ist ein Ros entsprungen"

(klokkelyd)

9

Mine kære venner, de netop hørte julesange bringer Dem straks i julestemning. Det er helt efter Deres skik og brug, helt som De er vant til. Det er forventningens glæde, det er adventstiden, hvor De synger disse sange, som minder Dem om at julefesten nærmer sig. Og hvad De også ser på, er adventskransen, hvor De ved hver advent tænder et lys mere. Altså kan De aldrig glemme, hvor nær julefesten, som De jo ikke forstår at betegne anderledes, er på at nærme sig. Det er disse juleaftensforventninger, der bringer Dem i julestemning! Der er i det hele taget en så god stemning, hvor mennesket viser, at han er et livsglad og livsbekræftende menneske. Men det drejer

sig jo for ham ikke kun om livet, om det at være her, for ham drejer det sig mere om festen. Mere eller mindre, rettere sagt, drejer det sig om alt det, han håber på at få som gaver, gaver af jordisk art, som han forventer fra sine nærmeste. Gaverne vil være, efter hvor artig og god han har været mod sine nærmeste. Det ved han ganske nøje! Og netop i denne julemåned vil han gøre alt for at være et virkelig ordentligt menneske overfor dem, fra hvem han forventer meget godt, det vil sige, håber at få en stor, en god gave.

Ja, mine kære venner, det er nu en gang sædvanen, som mennesket lever i. Hvad den egentlige fest betyder, som han her en gang hvert år bliver mindet om igen, det har han aldrig rigtig gjort sig nogen tanker om. Han skulle forberede sig til: Ikke kun gang på gang hvert eneste år at tænke på de jordiske gaver, men også på Guds gave, at Gud har skænket ham selv denne ene, hans så vidunderlige krop. Men i sidste ende ved mennesket slet ikke mere alt dette. Han forstår ikke engang at tage hensyn til sig selv. Han ved slet intet om alt dette, heller intet om, hvad hans fødsel, hans tilværelse her, hans jordiske liv betyder for ham, at Gud har givet ham noget bestemt med på vejen om, hvad han skal gøre og lade være at gøre, hvad hans opgave er her, den vigtigste opgave, hvad hans livsopgave er.

Alt det, mine kære venner, er menneskene, menneskeheden, slet ikke mere klar over. Hvis jeg nu stiller Dem spørgsmålet: Hvad betyder denne fest for Dem, som De snart har tænkt Dem at fejre? Hvad betyder Kristi fødsel for Dem? Hvad er Kristus for os? Hvorfor skænkede Gud Kristus et jordisk liv her? Hvorfor skænkede han ham til dette hans ligeledes så vidunderlige krop? Og hvorfor var Kristus altid et stort forbillede for os i alt? Hvad ville Gud med det? Og hvad skulle Kristus her? Han har formidlet os så meget af det gode, det guddommelige, har formidlet så meget fra Gud. Hvad vi alle kunne gøre, hvis vi kun tror, hvis vi optager alt det i os, som Gud har bestemt for os.

10

Ja, mine kære venner, alt dette lærte Kristus os. Han var, og er, og vil altid være et stort, og også et meget godt, det bedste forbillede for os.

Står der ikke i sangen "Stille Nacht, heilige Nacht", at Kristus er frelseren? Men er der ikke så meget, mine kære venner, De har netop hørt sangen, De har netop hørt musikken, det vil sige for så vidt hørt sangen blive sunget for, blive spillet, som De kender det, som De også selv synger den, uden egentlig at lægge mærke til teksten eller melodien, som jo ikke har gjort andet end at bringe Dem i julestemningen. For om foråret eller om sommeren eller om efteråret vil De ikke synge den. Der er jo noget bestemt, og der er så meget bestemt indeholdt i alt dette, bestemt for Dem, for hver enkelt, bestemt for alle levende væsener, for alt hvad Gud har skabt, frem for alt for os, for menneskene.

Men hvorfor, hvordan og til hvad er alt dette, mine kære venner? Hvorfor er der hvert år sådan en snakken? Hvorfor er der hvert år sådan en fest? Hvorfor altid dette over-

fladiske? Hvorfor har De ikke taget alt dette til Deres hjerte, aldrig kunnet, ikke engang har villet tage det til Deres hjerte? For Deres indstilling var bestemt en helt anden, aldrig som den skulle have været.

"Kristus, Frelseren, er der!" Ja, mine kære venner, De synger det, men De ved det ikke. De tror ikke på det. De har ikke taget det til Deres hjerte. De har aldrig fulgt alt det, som Kristus gennem sin lære har overleveret os for hele vort fortsatte jordiske liv.

Hvor bliver De af, hvor er De, hvor er det virkelige menneske i det hele taget? Hvor er det naturlige i ham? Udadtil skammer han sig endog ved at sige, at han er en troende. Men på den anden side bryster han sig, kun for at påstå, for at gemme alt det, at skjule alt det, han har efterladt sig af ondt, idet han kun vil berolige og bedøve mennesker ved at sige, at han er en kristen, at han er en troende. En virkelig sand kristen kan kun den være, som følger Kristus, sådan som Kristus forventede det af os, alt det som hans lære har sagt os, mine kære venner.

Og derfor var Kristus 33 år på denne jord, det vil sige i kroppen, i den, som Gud havde skænket ham for dette jordiske liv, for at han kunne formidle alt det, som Gud har at sige til os, til hele menneskeheden. For på anden måde har menneskene ikke mere kunnet høre på Gud. Og det betyder Kristi fødsel for os! Naturligvis må mennesket gøre alt det, han skylder sig selv og sin medmennesker.

11

Og jeg spørger Dem, mine kære venner, hvorfor sagde Kristus: "Følg mig"? Hvem følger ham? Hvem gør alt det, han skal gøre? Hvem her er gået over til handling? Hvor er mennesket? Hvor er menneskene? Hvor langt er menneskeheden gået bort fra den vej, der fører os, der fører alle mennesker til Gud?

Det er vejen, mine kære venner, som Kristus viste os, den vi skal gå. Men ikke kun sådan, at vi siger at vi går den; ikke kun, at vi siger at vi er en troende, at vi er en kristen, vi beder, vi går i kirke, vi tilhører den eller den trosretning eller et trossamfund. Men hvad gør mennesket i virkeligheden? Omsætter han alt det i handling, alt det, som viser sig? Som et virkeligt godt, troende menneske? Gør han virkelig alt det, han har at gøre, hvad han skulle gøre, for at være en, der elsker Gud?

Ja, mine kære venner, det hører der mere til, meget, meget mere! Og derfor kan jeg ikke tydeligt nok og højt nok sige det, og sige det ofte nok, til det ene og det andet er trængt ind i mennesket, så han fremover optager alt det, han fornemmer som godt, og at han altid skænker sig selv opmærksomhed, og at han altid optager det for sin krop, som Gud virkelig har bestemt for den.

For alt dette er muligt, mine kære venner, det er sandhed! Sådan, og også derfor har Gud skabt os, derfor skænkede han os et jordisk liv her. Og jeg siger det endnu engang, og det kan ikke siges tit nok, at mennesket nu virkelig skulle vide, hvad Kristi fødsel betyder for os mennesker, for hele menneskeheden. Men dette, mine kære

venner, vil De ikke få viden om, De vil ikke kunne forstå det, aldrig, før De har forstået, hvad Deres fødsel, Deres tilværelse her, Deres jordiske liv betyder for Dem. Det vil sige, at De kommer til selverkendelse, at De har forstået Dem selv, har erkendt alt det, som De har overbevist Dem om, og hvem De tilhører. Aldrig før vil De kunne tage kampen op imod det onde. Aldrig før vil De blive fri af alt det, mine kære venner, som De har erkendt som ondt, ikke kun om Dem, men også i Dem selv, i Deres egen krop.

12

Og nu, hvor er der dog mange mennesker, som forstår at affærdige det, idet de hævdede, og fortsat hævder, at de er et troende menneske, de beder, de er en kristen, de har altid troet, og de har bedt til Gud, og han har ikke hørt dem, og de er ikke blevet fri for det onde.

Nej, venner, De må vende Dem fra det onde. De må aldrig beskæftige Dem med det, De har fornemmet som det onde, og De må heller ikke affinde Dem med det onde, idet De bliver ligegyldige, som mange er blevet ligegyldige: "Der er ikke mere at gøre, der er intet mere der hjælper, jeg vil så langsomt sygne hen. Intet menneske kan hjælpe mig mere!" Han siger ikke til sig selv, at Gud kan hjælpe ham, at han bliver hjulpet. Når han tager det første skridt hen imod Gud, så bliver han hjulpet. Han, mennesket, må nærme sig Gud. Han må gå vejen, som Kristus angav og viste for os. Vi må følge ham. Mennesket må gøre alt for dette. At gøre det, vil sige at gå over til handling! Ikke kun trøste sig med egne ord, eller om muligt lade sig trøste med sine næstes ord. Og kun hensætter sig i den tro, at De blot siger at De tror, men aldrig omsætter ordet tro i handling. Og gang på gang optager tvivl. At optage tvivl, vil sige at tvivle på det gode, at De afskyr det gode, De kaster det fra Dem. Og De kan aldrig optage det gode i Dem. Og De vil heller aldrig føle det gode i Dem, og endnu mindre om Dem. Men så vil det onde først rigtigt hæfte sig fast i Dem, og vil nedværdige Dem og Deres krop, så De da er udleveret til sygdom.

Mine kære venner, hvor skal det ende? Når det går så vidt, at mennesket nu ikke mere hører på den, han skal høre på, når han ikke hører på den, han tilhører. For vi tilhører alle Gud. Og vi har fået vist den virkelige vej, vi behøver kun at gå den. Jeg tror ikke, jeg må være endnu tydeligere for at sige Dem alt det, som jo er det vigtigste for hvert menneske, for hvert levende væsen.

Jeg trøster heller ikke mig selv. Nej, kære venner, jeg gør det! Jeg omsætter alt dette i handling, ikke kun for mig selv, men også for Dem. Men i sidste ende har De også levet i den tro, at det her kom an på Gröning. Nej, det kommer an på Dem selv. Det kommer an på hver enkelt, mine kære venner, på enhver, på Dem, på Deres næste, ligegyldigt hvem det må være, om han indstiller sig på det gode, om han er parat til at optage det gode i sig. Og om og hvorvidt han står fast ved sit ord, som han giver sig selv, idet han skal sige til sig selv: "Fra nu af vil jeg ikke have mere at gøre med det

onde. Og jeg vil og jeg skal tro på det gode, alene fordi jeg har brug for det. Og frem for alt har meget brug for det, også for min krop".

13

Altså må mennesket holde sig til det løfte, han har givet sig selv. Han selv er skabt sådan, at han kan modtage den guddommelige sending. Mine kære venner, hvis alt dette ikke skulle være nok for Dem, så tag bibelen i hånden. Tag den hellige skrift, studer den ikke kun, ikke kun, at De optager den i Deres hjerne, nej! Tag det gode til Deres hjerte, tag dét til Deres hjerte, som De fornemmer af godt derfra. Når De er positiv overfor det, er De allerede på den rette vej. Og når De nu er villig til at omsætte alt det i handling, som De er positiv overfor, at De udnytter tiden til det, og at De gør brug af tiden for Dem selv, for Deres krop. For både De og Deres krop behøver det.

Og De må være udstyret med så megen god kraft, at det onde ingen plads mere finder i Dem, i Deres krop. Og så De gang på gang igen kan støde det onde fra Dem, for ligesom De jo engang blev angrebet af det onde, vil De også blive angrebet i fremtiden. Men hvor og hvornår har De engang optaget disse tanker? Hvornår har De troet på dem? De troede, at alt ville blive lagt i skødet på Dem. De tror, at De har ret til at forlange det! De tror, at det alt sammen bare sker af sig selv!

Nej, mine kære venner, den, der vil det guddommelige, må nærme sig Gud, og han må virkelig gå vejen, som Gud har bestemt for os alle, for enhver. Kun sådan er det muligt, mine kære venner. Og netop derfor er det vigtigt for Dem, at De nu endelig går over til det, at De kommer til selvbevidsthed. For så først vil De komme til den erkendelse, som jeg nævnte for lidt siden, at De ved, hvorfor Gud har skænket Dem et jordisk liv her. Og så vil De også komme til at forstå, hvorfor Gud har skænket Dem denne ene, Deres egen, det vil sige den krop, som De kan kalde Deres egen. Og så vil De også vide, det vil sige, få viden om, hvad Gud har bestemt for Deres krop, og hvad De skal optage.

Alt det, mine kære venner, er det vigtigste. Og jeg siger det ikke bare sådan, som De ellers er vant til at sige, idet De siger "den hellige Kristusfest", og dermed færdig. Nej, vi må også forstå at helligholde den, vi må forstå at værdsætte den, og vi må forberede os på denne fest. Vi må løse os fra alt ondt, og vi må virkelig gøre alt det gode, først og fremmest for os selv, hver for sig, så han kan samle gode erfaringer; samle det på sig selv og også i sig selv, det vil sige, hvad han optager i sig selv, hvad han i sig selv ... *(på dette sted afbrydes optagelsen)*.

Anden cd

1

Altså, mine kære venner, Kristi fødsel vil De ikke kunne forstå, og heller ikke kunne bringe forståelse for, før De har optaget den erkendelse i Dem, at De ved, hvad De-

res egen fødsel betyder, hvad Deres eget jordiske liv betyder. Jeg siger endnu engang helt tydeligt: før De er kommet til selverkendelse, og før De ud fra Dem selv ikke ved et eller andet, men ved, hvad De i virkelighed, i sandhed er.

Så vil De, mine kære venner, virkelig forberede Dem på den hellige fest, på den virkelige Frelser, så De denne dag er værdig til at modtage det hellige sakramente, alt det gode, som Gud har bestemt for Dem. Naturligvis må De ikke mere forfalde til det onde, naturligvis må De ikke mere give Dem hen til det onde.

Kære venner, nu er det klart for Dem, at Kristi jordiske liv ikke har været omsonst. For Gud har bestemt dette, det jordiske liv for Kristus, fordi det først nu var muligt for Gud at føre os, det vil sige menneskene, gennem Kristi lære på den vej, som Gud har bestemt for hele menneskeheden. Og det er og bliver den eneste vej, som virkeligt fører Dem, enhver, hvert enkelt menneske til Gud. Men to herrer kan De ikke tjene, mine kære venner. Ikke på den ene side den onde, og på den anden side Gud. Og der midt imellem er De en hykler, en løgner, en bedrager. De er ikke engang ærlige mod Dem selv. Alt dette må De lægge bort, mine kære venner.

Alt det, jeg siger det endnu engang, alt det, som De hidtil i Deres jordiske liv har mærket som ondt, må De skubbe helt til side. De må vende det onde ryggen. De må gå den anden vej. Og derfor kalder jeg Dem til den store venden om! Gå den vej sådan, som Gud har bestemt for Dem, for os alle gennem Kristus!

Hvad må vi mennesker gøre? Hvad er det for en lære, Kristi lære? Er det nok, når mennesket hævder, siger om sig selv: "Jeg er en kristen?" Er det alt? Må vi ikke gøre, som Kristus sagde: "Følg mig!"? Følge kan kun den, der har løst sig fra alt jordisk, som ikke klamrer sig til det jordiske, men klamrer sig til og føler sig trukket hen til den, han tilhører. Kun den, mine kære venner, kan følge Gud. Han kan og vil også gennem Kristi lære blive det, som Gud har bestemt. Da er der ikke noget frem og tilbage, intet hid og did.

2

Og jeg advarer Dem, mine kære venner, mod blot at anstille ét forsøg, forsøg ikke! For hvert forsøg bliver til skade for Dem. Og som sagt, De har forsøgt rigtig meget. Og De ved ganske nøje, at De først derigennem virkelig er blevet grebet af det onde. Jeg forsøger heller ikke, mine kære venner, jeg anmoder Dem, som altid, om endelig at tage imod det, som er bestemt for Dem. Ikke fra mig, nej, hvad Gud har bestemt sådan. Og alt dette, kære venner, har Kristus sagt os, og det siger han os også i dag, hvad mange slet ikke tror, idet de siger; "Han er død, han er korsfæstet." Han tror ikke mere, at han er iblandt os. Han tror ikke mere, at Kristus er på denne jord. Han tror overhovedet ikke mere. Han afgør det med: "Det er en historie, der ligger langt tilbage, det er blevet en religionslære." Og han siger også, at mennesket jo må have en tro, uden en tro kunne han ikke leve, uden en tro kunne han ikke eksistere. Og han må også høre til en gruppe. Han må også tilhøre et trossamfund, og for en or-

dens skyld må han også tilhøre en nation. Og desuden, nå ja, så må han jo have en stilling, og så videre og så videre, og det er så alt.

Mine kære venner, overvej nu nøje, hvordan De selv har forsyndet Dem. Hvordan De hele tiden er forfaldet til synd, hvordan De hele tiden er forfaldet til det onde, hvordan De atter og atter kun tjente det onde; for De har jo givet Dem af med det onde, mange har endog affundet sig med det onde. For De havde set Dem fortabt, De havde ingen kraft mere til at befri Dem fra det onde. Naturligvis ingen kraft mere, fordi De forsøgte alt muligt, selv har forsøgt, og også har ladet Deres medmenneske gøre mange forsøg. De gav selv op, og opgav det, det vil sige opgav det gode, og Deres medmenneske sagde også: "Jeg har forsøgt alt, jeg kan ikke hjælpe!"

Tja, mine kære venner, hvem der er sunket så dybt, hvem der er kommet så langt bort fra den gode, guddommelige vej, og ikke mere lader sig råde, ikke lader sig belære, hvem der i dag ikke mere følger Kristi råd, hvem der i dag ikke mere gør det, hvem der i dag ikke engang optager tanken om at gøre det, fordi han jo, som jeg allerede sagde, kun tror, at det alt sammen kommer sådan af sig selv. Sådan som han tænker sig det, det vil sige, som han siger, som han har tænkt sig det. Og det skulle så være alt. Nej, mine kære venner, det er intet. Hvad det er: jo kun det onde. Forsøget, fristelsen, vil altid være det onde, og det er De grebet af.

Og hvordan har De i det hele taget opført Dem i livet, hvad har De gjort, hvad har De sagt, hvilke tanker har De optaget? Var det altid gode tanker? Viste De ikke den største interesse for at høre det onde, det vil sige, det som var en sensation for Dem, for overhovedet at have et samtalestof, og for ikke helt at falde i søvn, var der så meget interessant. Der var så meget at høre, der var så meget at læse, der var også meget ondt at se. Men ved dette var, er og bliver også foreløbig størstedelen af menneskeheden hængende, for sådan er den ganske enkelt vant til. Og hvorfor skulle han så bekymre sig om det andet? Han affærdiger det hele tiden med, at han har forsøgt alt, men intet hjalp.

3

Nej, mine kære venner, det hjælper heller ikke. Den, der ikke vil rådes, kan heller ikke hjælpes. Og Kristus har selv givet os det gode, det bedste, det eneste råd, som vi mennesker, som alle mennesker har at følge. Og hvis De nu rigtigt følger, og De intet forlanger, men virkelig modtager alt det, som er bestemt for Dem, så vil De erfare meget godt på Dem selv, meget godt på Deres egen krop, og også meget godt på Deres næstes krop. Tro blot!

Jeg er ingen ordfører, jeg er ingen taler. Jeg er fortsat ikke andet end kun det, at jeg bekendtgør for menneskene, hvad jeg er overbevist om. Men først må jeg også være overbevist ud fra mig selv, og overbevist om, hvem jeg tilhører. Og jeg må endvidere være overbevist om, hvem der har sendt mig her, hvem der har skænket mig et jordisk liv. Og jeg må være bevidst om min mission, være bevidst om mit kald. Jeg må ikke være ligegyldig. Jeg må ikke høre efter mennesker, jeg må være lydig mod Gud.

Og det er jeg også, det behøver jeg slet ikke at garantere. Jeg skylder Dem intet regnskab i dette. De skylder Dem selv regnskab. Men jeg gør det simpelthen, jeg er et lille forbillede for Dem.

For hvis jeg i dag ville være menneskelydig, og ville høre på alt det, mennesker kaster på mig af snavs og smuds, og ikke havde nogen forståelse for det, ja, mine kære venner, så var jeg allerede brudt sammen under denne tunge, beskidte byrde. Men jeg har hverken øre eller øje for det, og heller ikke en mund for det. Endnu har jeg ikke engang optaget tanken om at beskæftige mig med det, med det, mennesker har beskæftiget sig med, hvad mennesker har givet fra sig af ondt, og overdænget, overhældt mig med af dette onde, for hvis jeg ville give mig af med det, så ville jeg efter kortere eller længere tid også forfalde til det onde, blive udleveret til det onde, og måtte i sidste ende også tjene det onde.

Kære venner, det må De allerede i dag være klar over, at hvis De blot optager en eneste ond tanke, har De dog gang på gang konstateret, at flere onde tanker er trængt ind i Dem, og at De herefter også har udtalt de onde tanker. Altså alt hvad De optager i Dem, må De give fra Dem igen. Har De ikke gjort det? Var De ikke allerede forfalden til det onde? For ved kun at optage en ond tanke, mine kære venner, bliver De til det ondes tjener, blive De til en virkelig Satans tjener. Lad det være sagt Dem, kære venner! Hvor ofte har jeg ikke sagt Dem, at De, ligesom ethvert menneske, alle levende væsener, er guddommelig, og ingen kan frakende Dem det guddommelige. De er det! Kun med den forskel, at den ene mere eller mindre er forfalden til det onde, tjener det onde, giver sig af med det onde, affinder sig med det onde, at han helt hengiver sig til det onde, at han finder det nemmere, føler det bedre at føre et smudsig, et beskidt liv, som han ud fra sig selv føler er rigtigt, og hvad han i det hele taget forstår ved dette ene ord "liv".

4

Der, mine kære venner, der er faren jo. Og netop derfor, fordi faren truer mennesket der, skulle han gøre sig alt dette klart, han skulle i det hele taget vogte sig for blot at optage én ond tanke. Han har brug for at være forbundet med Gud. Og kun gennem dette, mine kære venner, er det virkelig muligt, at han igen får forbindelsen til Gud tilbage. Og mere ville Kristus ikke, mere ville Gud ikke. Det er den virkelig sande, guddommelige lære, det er Kristi lære, som han har givet os, som han har givet menneskene med på vejen! At være forbundet med Gud, det, mine kære venner, er alt!

Og De skal kontrollere alt, skal afveje alt. Og frem for alt tankerne, vogt Dem for tanker, for alt det onde! Og fordi De er overfyldt med onde tanker, må De faktisk gå over til onde handlinger, skal gå over til dem, De kan ikke andet. Og i sidste ende er De ikke tilfreds med Dem selv. Det er endnu et tegn på, at De allerede er forfalden til det onde, er udleveret til det onde. De er blevet et utilfreds menneske. De er virkelig ikke tilfreds med Dem selv og med alt det, der er trængt ind i Dem, og som fortsat

trænger ind i Dem. For De beskæftiger Dem hele tiden med alt det onde, som De har fornemmet. De siger jo selv, at De ikke kan befri Dem fra det, De er så vant til det, og det kommer alt sammen igen. De har ingen selvtillid. De har ikke troen på det gode, som Gud har bestemt for Dem. Og De tror heller ikke, selv om De gang på gang påstår det. For sådan et troende menneske har De ikke været længe!

Gud giver mennesket alt, så han kan være troende, men mennesket tager ikke imod det. Han bilder sig det kun ind. Han lever kun i den tro, at han er det, at han er det, han tror på. Men han gør aldrig det, han skal gøre. Han gør aldrig det for sig selv, han gør aldrig det om sig selv, han gør aldrig det for sin næste. Ser De, kære venner, hvor nøje Gud har indrettet og inddelt det, og hvor retfærdig Gud jo er. Og hvordan alt dette er muligt, det, hvor der på det ene eller det andet menneske, den menneskelige krop, ikke sker et eller andet, men sker det, som mennesker aldrig mere kunne gøre, hvor de virkelig ikke mere kunne hjælpe. Så når der er kommet orden i den krop, betegner De det som et mirakel, det er et mirakel for Dem.

Ja, kære venner, hvem tror De har bevirket dette mirakel? Var Kristus ikke i dette det største forbillede for menneskeheden? Har han ikke bevirket mange af disse mirakler? Har han ikke givet menneskeheden bevis for det, uden at han ville det? For det var handlingen, han troede på det, han vidste det, og denne viden har han ikke fra sig selv, men den har han fra Gud. Og han gjorde alt det, han skulle gøre, alt det Gud sagde til ham. Han gik derhen, hvor Gud førte ham, ikke mennesker. Og han sagde alt det, som Gud havde sagt til ham, og derved skete det. Aldrig, kære venner, er det et menneske, men det er og bliver altid Gud.

5

At være en Guds tjener, mine kære venner, er det modsatte af det, det vil sige det, De var vant til, at tjene det onde, sådan kan De omvendt tjene Gud. Når De betjener Dem af denne guddommelige kraft, når De optager den gode kraft i Dem, det vil sige, når De skænker Deres krop opmærksomhed, når De først begynder på det; for Deres krop er jo en guddommelig gave. Og når De så optager alt det i Deres krop, som Gud har bestemt for den, så bliver De overbevist om Gud. Men De må gøre det, De må ville det! Denne vilje har Gud overladt Dem, en fri vilje. De kan selv beslutte!

Men har De nu viljen? Så denne, Deres vilje, er lige så godt afstemt med det guddommelige, med Guds vilje, så er De allerede på den rigtige vej. Og at De virkelig intet forlanger, men optager alt, dermed optager De alt det, som Gud har bestemt for Dem, for Deres krop og for Deres fortsatte liv på jorden, for hele livet overhovedet, så De kan optage alt, hvad De behøver for livet. Så De overbeviser Dem om det, og kan meddele Deres medmennesker denne overbevisning. De kan ikke kun sige det til ham, men også vise, bevise, det vil sige, beviset er altid der, hvor der er sket det, som mennesket har villet. Og at han heller ikke har gjort et eller andet, men har gjort netop det, som han skylder sig selv.

Jeg kommer nu til ganske kort at tale om den menneskelige gave. Frem for alt, kære venner, som jeg allerede så tit har sagt ved disse festligheder, og i det hele taget i alle mine foredrag, at De virkelig må optage det i Dem som belæring. For det er nu engang Kristi lære, De skulle lægge Dem på sinde. Hvor ofte har jeg ikke sagt Dem, at enhver gave, De har fået af Deres medmennesker, har De vist opmærksomhed. De har beskyttet den, De har skånet den. De har hele tiden behandlet den, det vil sige, at der slet ikke skulle komme snavs på den, heller ikke skulle trænge skidt ind i dem. Hvis denne gave på et tidspunkt ikke var helt i orden mere, og hvis De ikke selv vidste, hvordan De skulle bringe den i orden, så har De opsøgt en fagmand, som kunne sætte den i stand igen. En fagmand, ja, en fagmand! Ingen lægmand, ingen der var uvidende, men en, der er vidende, som ved besked om det. En, som var, eller er beskæftiget ved denne fabrikation, eller hvis profession det endog er, så han ikke kun gør noget, men virkelig det, der er nødvendigt, for igen at kunne sætte den-gave i stand. Tja, kære venner, gå altid til fagmanden!

6

Nå, det var så det jordiske. Og De forstod at skænke den, det vil sige, at tage imod denne gave. De forstod også selv at give, og glædede Dem, når den, der fik gaven, blev glad, og viste sig taknemmelig overfor giveren, over den vidunderlige gave. Og De var også ærlig overfor ham, selv om De tidligere slet ikke ville det sådan. Men han har nu engang givet det gode, og det glemmer De ikke. Og De bliver altid mindet om det, når De beskæftiger Dem med denne genstand, med denne gave.

Nu spørger jeg Dem, hvad er så Deres krop? Hvem har givet Dem den? Har De bare sådan uden videre fået den? Er den fra Deres jordiske far, fra Deres jordiske mor? Det har jo ikke noget med Gud at gøre, sådan tror De jo også. Jo, mine kære venner, denne Deres krop er en guddommelig gave! Og De har den jo altid hos Dem, De bor jo i den. De benytter den jo. Og når der optræder en uoverensstemmelse i den, så forsøger De at fjerne uordenen. Men De gør aldrig det, at uoverensstemmelsen bliver fjernet. For De kender ikke årsagen. De tænker slet ikke så langt tilbage. De befatter Dem slet ikke med det, det er der bare pludseligt. Men skulle De ikke vise Deres krop meget, meget mere, eller i det hele taget bare vise den opmærksomhed, da denne krop jo er det mest værdifulde for Dem? Skulle De ikke virkelig gøre alt for at bevare denne krop? For De har den jo hele tiden hos Dem!

Men i bogstavelig talt alt, hvad De gør, hvad De undlader, bliver De så ikke mindet om denne guddommelige gave? Alle andre gaver, som De har fået fra mennesker, og det er ikke én, det er flere, men det er simpelthen gaver, som De ikke så ofte ser, dem kunne De vel glemme. Men at De har, og har kunnet glemme Deres krop, det kan jeg ikke forstå. Og dog må jeg forstå det, for jeg ved, hvordan De er indstillet, at De er forfalden til en magt, det er vanens magt. Og at De kun trøster Dem med ordet "tro", men i virkeligheden slet ikke kan tro. For De har jo endnu slet ikke taget ordet tro til Deres hjerte, De er endnu slet ikke gået over til handling! Altså, mine kære venner, ingen kan forklare mig, hvordan man også kan glemme sin krop. Den er jo

hos Dem selv. De har den jo altid hos Dem. Altså, den, der glemmer sig selv og sin krop, er kommet langt bort.

Selvfølgelig, når han her og der ser et hjælpeløst menneske, eller hører hans nødråb og er i nærheden og hjælper, så behøver han jo i første omgang kraft, og også troen på, at han kan hjælpe. I dette øjeblik giver han igen alt det fra sig, som han har optaget i sig, og tror simpelthen på, at han kan hjælpe. Men da kan også han blive angrebet af det onde, for det onde vil sætte sig til modværge. Det onde vil altid gøre alt for ikke at blive fjernet. Og det onde er så listigt, og forstår at snige sig ind overalt og på alt, hvad De, mine kære venner, også for størstedelen er blevet vant til gennem Deres uærlighed. De kunne ikke mere være så ærlige. De kunne ikke mere sige sandheden, for De frygtede, at hvis De sagde sandheden, ville De miste meget. Men derved har De fastholdt det jordiske, bibeholdt det materielle, og har betalt for det med det guddommelige.

7

Og det er alt! Men det havde jeg jo straks kunnet sige Dem, så ville jeg straks have været færdig. Så havde jeg slet ikke behøvet at sige så meget til Dem. For hermed er alt sagt. Den der glemmer sig selv, den der bringer sig selv, det vil sige, den der glemmer sin krop, har glemt Gud, han bærer jo ikke mere Gud i sit hjerte. Han kan simpelthen ikke mere tro. Han bilder sig jo kun ind, at han tror. Og jeg siger endnu engang, som jeg allerede ofte har sagt det her på lydbåndet i dag: Han forstår ikke engang at lægge sig ordet "tro" på sinde. Han ved slet intet om, hvad han skal stille op med det. Men skal det blive ved med at gå sådan, mine kære venner? Vil De fortsat leve sådan? Var det ikke sådan, at når en af Deres medmennesker kom til Dem, eller De mødte ham på en eller anden måde et eller andet sted, og han sagde noget ondt til Dem, så tog De det onde til Dem, som jeg før har sagt, og bagefter gav De det onde videre igen. Og at De derefter har vænnet Dem sådan til det, at De ville høre mest muligt ondt. Og at De slet ikke mere har bemærket, at De har sagt så meget ondt, og til sidst også var gået over til onde handlinger. Det er slet ikke gået op for Dem, at De hermed er blevet tjener for Satan. Det er slet ikke kommet op i Deres bevidsthed. Tja, så langt gik Deres tro ikke!

Og dette, mine kære venner, har Kristus så ofte advaret os imod. Han har givet os så meget af det gode med på vores livsvej. Hvorfor har menneskene ikke lagt sig det gode på sinde? Hvorfor har de ikke optaget det i sig? Hvorfor har De aldrig først og fremmest gjort alt det, som De skylder Dem selv at gøre? Det har det knebet med, mine kære venner. Og nu er det vigtigt, at De virkelig, virkeligt og ærligt går over til det, idet De indhenter det forsømte, idet De nu altid gør det, De skylder Dem selv. Og at De virkelig skænker Deres krop, der jo er en guddommelig gave, opmærksomhed. Og at De virkelig åbner Dem, virkelig hengiver Dem til det gode, virkelig hengiver Dem til Gud. Og at De optager den sande, guddommelige sending i Dem. Og at De virkelig tager det gode til Deres hjerte. At tage det til Deres hjerte, vil sige at optage det. Og så vil De også føle, hvordan livsstrømmen blot sådan flyder gennem Deres

krop! Og jo mere De optager det gode, jo mere veltilpas vil De føle Dem, og jo før vil der komme orden i Deres krop.

Tja, kære venner, mere ville Kristus ikke, mere forventer Gud ikke af os, end at vi kun gør alt det vi skal, også i dette jordeliv. Gud vil heller intet andet, end at vi skal føle os veltilpasse, at vi virkeligt føler os sunde og raske på hans jord.

Kære venner, jeg har intet imod, at De allerede i dag glæder Dem til en gave fra Deres nærmeste, hvor De tror, at De vil få en god gave af Deres nærmeste.

8

Og jeg har heller intet imod, når De også selv vil glæde den ene og den anden af Deres nærmeste ved også at give en gave. For disse jordiske gaver er os, er for menneskene også et bevis for, at mennesket gennem sin krop gudfrygtigt viser, hvad han, mennesket, gennem den krop, som Gud har lånt ham for hans jordiske liv, kan skabe af smukt, godt, nyttigt og glædeligt. Uden denne krop kunne vi intet gøre. Og det er for menneskene, for hele menneskeheden, et tegn på alt, hvad mennesket kan skabe med sin krop. Jeg behøver ikke at fortabe mig i enkeltheder. For De ved jo, hvordan De, når De går gennem en forretningsgade og ser på udstillingsvinduerne, hvilke vidundere menneskehænder har skabt. Ikke at jeg er imod det, tværtimod. Og De ved jo også selv, hvad De ejer, hvad De selv har arbejdet Dem frem til, selv har anskaffet Dem, og hvad De allerede indtil nu har fået foræret af Deres nærmeste, eller om muligt også har lavet en gave til Dem selv. Det sker jo, at mennesket siger: "Jeg giver mig selv en gave."

Altså dette, mine kære venner, er og skal også være et tegn på, hvad Gud har skænket os en krop til, så vi med den kan skabe, også skal skabe, og glæde os over, at vi kan skabe noget. Blot må vi ikke blive grådige, det vil sige, at vi forfalder til en afhængighed, om muligt til havesyge. Det må ikke ske, mine kære venner! Så vidt må det ikke komme.

Altså, hvordan skulle vi, hvordan skulle mennesket vise sig taknemmelig mod Gud, netop på denne dag, på mindedagen for Kristi fødsel, fordi Gud sendte os den virkelige Frelser, der skulle føre os, og også har ført os på denne vej. Menneskene fulgte ham blot ikke, blot har de aldrig omsat alt dette i handling, de var og er for magelige. De tilhører jo også en moderne tid i dag. Ja, mine kære venner, hvem der opfatter det sådan, og også fortsat lever i denne tro, er på den forkerte vej. Vi kan med rette glæde os over livet. Men tydeligt nok har Kristus også sagt os det, og lader det sige over den Hellige Skrift, at også vi kunne gøre det samme gode, hvis vi bare ville det. Læs det venligst! Gå det nøje igennem, og følg alt det, som er blevet givet os gennem Kristi lære.

9

Nu tror jeg, mine kære venner, at jeg har ført Dem så langt, at De nu må vide, hvad Kristi fødsel betyder for os. Og at vi specielt hvert år husker på fødselsdagen, husker

tilbage på fødselstimen, på Kristi fødselstime. Og nøjagtig det samme, mine kære venner, må De også gøre på Dem selv, så De ved, hvad Deres egen fødsel, Deres egen tilværelse her, Deres eget jordiske liv betyder, som De jo virkelig af Gud har fået skænket Deres krop til. Så vil De forstå at helligholde livet, at værdsætte livet. For overalt, hvor der er liv, der er Gud! Hvor der er meget liv, der er Gud først rigtig til stede. Der virker det. Hvor der er lidt liv, der kan det ikke virke, der har det ingen gennemslagskraft. Og derfor, kære venner, er det vigtigt, at De optager meget liv, megen livsstrøm, som Gud har bestemt for os, som Gud sender til enhver, kun må han, mennesket, selv optage den, og kan også optage den over sin krop.

Dermed har han ikke klaret et eller andet, men netop det, som Gud har i sinde med ham. Dermed har han allerede, når han skænker sin krop opmærksomhed, stillet sig i Guds tjeneste. Der begynder det, at han bliver til en virkelig Guds tjener. Men den, som hele tiden kun optager onde tanker, han bliver virkelig, og er også, blevet det ondes tjener.

Alt dette, mine kære venner, kan De fra nu af udmærket adskille. Og nu har De endnu nogle dage, hvor den hellige fest nærmer sig, erindringen om Kristi fødsel, så vi også virkeligt forstår at holde denne dag hellig og at værdsætte den. Og det samme gør De også, hvad jeg allerede har givet mange venner med på vejen, at jeg har bedt Dem alle om, at De kommer til selverkendelse, kommer så vidt til selverkendelse, at De ved, hvad Deres egen fødsel betyder for Dem.

Og nu, mine kære venner, gør det mig virkelig ondt, at jeg ikke personligt kunne sige Dem det, det vil sige ikke denne gang. Og derfor har begrænset mig til dette tekniske vidunder. Det er også en Guds gave, at Gud har indgivet mennesker det, at de med deres krop kan skabe sådan et teknisk vidunder, som har muliggjort meget umuligt for os, når vi blot forstår at bruge det rigtigt.

10

Trods alt gør det mig meget, meget ondt, at jeg ikke personligt kan være hos Dem. Men jeg tror, at De nu også fornemmer, at De ikke mere skal være bedrøvede, at De ikke skal være triste og sige: „Ja, hvorfor er han ikke kommet?“ Herfra kan jeg kun kraftigt understrege, at jeg allerede er hos Dem, helt og fuldt er til stede. Tro blot på det! Overbevis Dem om det!

Det er ikke kun snak fra min side, nej, venner! Jeg har sagt, at jeg ikke er nogen taler, jeg er kun en sandsiger. Jeg siger kun det, der er sandt, det jeg allerede længe, faktisk altid, har erkendt som sandhed. For sandheden er ikke kun om mennesket, men er også i mennesket, hvad han selv må overbevise sig om.

Nå, da jeg nu ikke kan være til stede, vil jeg gerne i stedet lade Dem få en lille erindring med, så De ikke glemmer, hvad det betyder for Dem. Selv om det kun er et lille stanniofolie med billedet af Kristi legeme. Det er Kristi fødsel, mine kære venner, som jeg

med dette lille billede igen vil vække meget i Dem, og at De også vil forstå at tage dét til Deres hjerte, som De netop har hørt fra mig.

Modtag nu fra frøken Ludewigs hånd, hvem jeg har bedt om at give hver enkelt sådan et lille billede, og tag nu alle de ord til Dem, som jeg har sagt. Det jeg har givet Dem med på Deres fortsatte livsvej, og at De nu virkelig forstår at tage det gode til Deres hjerte! Tag imod denne erindring. Jeg ønsker Dem alle megen kærlighed, meget godt, som Gud har bestemt for alle mennesker.

Desværre må jeg begrænse mig til dette lydbånd her. Jeg ser lige, at der kun er nogle få meter tilbage, så derfor må jeg hurtigt se at blive færdig. Og jeg tror, at jeg nu har givet Dem det vigtigste med på vejen, idet jeg af hele mit hjerte virkelig ønsker Dem alle al kærlighed, alt tænkeligt godt fra Gud.

Vær overbevist om, at jeg fortsat ikke er andet end Deres hjælper! Vær overbevist om, mine kære venner, at jeg fortsat ikke er andet end en Guds tjener, hvad også De kan være, hvis De bare vil det, hvis De bare gør det! Og tro på, mine kære venner, at jeg jo ikke er andet end et værktøj, et Guds værktøj, hvad De også i virkelighed, i sandhed er, selv om De endnu ikke kan tro det. Hvor De hele tiden troede, at De ikke havde tid til det, fordi De måtte passe Deres arbejde, De måtte passe Deres virksomhed, De måtte passe Deres husholdning, og De måtte passe så meget andet. For Dem selv, for Deres krop, og for alt det, De skylder Dem selv, har De meget lidt tid. Deres indstilling til tid er forkert.

11

Nu er tiden der, det er denne juletid, julemåneden, hvor De bliver mindet om det. Men hvor er det nødvendigt, at De hvert år igen bliver formanet til det gode, til Gud. Og hvor er det nødvendigt, at man gang på gang kun siger Dem sandheden, kun siger det, De også selv kan erfare er sandhed. De må blot sørge for selv at overbevise Dem om den. Jeg vil ikke, at blot en eneste, der hører til min vennekreds, stadig regnes med blandt de lettroende. Han skal ikke være lettroende! Han har pligt til, ligesom også jeg har det, at overbevise sig om alt! Og det kan han først gøre, når han er overbevist om sig selv. Så vil han også være overbevist om Gud, som han, mennesket, tilhører.

Altså, mine kære venner, nu må jeg virkelig slutte. Jeg ønsker Dem alt kærligt og godt, og en velsignet jul!

Og et lykkeligt, sundt år 1959.

Jeg ønsker Dem Guds rige velsignelse i Deres fortsatte liv!

Nu, kære venner:

Elsk livet – Gud. Gud er overalt!

(Klokkelyd)